

Arrest

nr. 175 543 van 29 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2016 om 23u56 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 22 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De in de aanhef vermelde beslissing vormt de thans bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“ (...) REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig visum.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Ten laste van betrokkene werd op 21.09.2016 door de politie van Antwerpen een PV opgesteld.

PV: AN.37.LB.116559/2016 exhibitionisme.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Ten laste van betrokkene werd op 21.09.2016 door de politie van Antwerpen een PV opgesteld.

PV: AN.37.LB.116559/2016 wegens exhibitionisme.

Betrokkene kreeg al meerdere Bevelen om het Grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 16.05.2008 en op 23.04.2016.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene verklaart sedert 2004 illegaal op het grondgebied te verblijven. Op 16.05.2008 werd betrokkene door de politie van Antwerpen aangetroffen in illegaal verblijf en werd hem een bevel betekend om uiterlijk op 21.05.2008 het grondgebied te verlaten.

Op 15.12.2009 diende betrokkene een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 17.02.2016. Deze beslissing is op 23.04.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 12 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Ten laste van betrokkene werd op 21.09.2016 door de politie van Antwerpen een PV opgesteld.

PV: AN.37.LB.116559/2016 wegens exhibitionisme. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. (...)”.

Aan verzoeker werd diezelfde dag, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod opgelegd voor de duur van 3 jaar.

De repatriëring is voorzien op 3 oktober 2016.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten

2.1.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.1.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering. Aangezien minstens een tweede verwijderingsmaatregel wordt bestreden is de toepasselijke beroepstermijn vijf dagen.

Artikel 4, § 3 van het Koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt: *“De datum van het postmerk of, bij verzending bij fax, de datum die het toestel van de Raad vermeldt op de fax, heeft bewijskracht zowel voor de verzending als voor de ontvangst of voor de weigering.”* Het is dan ook slechts de datum die het faxtoestel van de Raad aangeeft die bewijskracht heeft omtrent het tijdstip van het indienen van het per faxbericht verzonden verzoekschrift.

Vermits ter terechtzitting aan de hand van een technische uitdraai uitgeklaard werd dat de eerste pagina van het faxbericht waarmee de vordering tot schorsing werd ingeleid, toegekomen is op de Raad op 27 september 2016 om 23u56 en het ganse verzendings-en omzettingsproces naar pdf beëindigd werd op 28 september om 00u30, dient de Raad te concluderen dat huidige vordering tijdig werd ingediend, want op de valreep van de vijfde en laatste nuttige dag van de beroepstermijn. De verwerende partij is het er ter terechtzitting mee eens dat de vordering tijdig werd ingeleid en doet afstand van haar exceptie van ontvankelijkheid van de vordering omdat die volgens haar oordeel laattijdig werd ingediend.

2.2. Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding met oog op verwijdering

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat in zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoeker om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten die besloten ligt in de bestreden beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van deze vordering kennis te nemen.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een situatie waarbij hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 8 EVRM, van het ‘fair balance’ beginsel, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 24 (2) juncto artikel 51(1) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is omdat volgens hem de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de bestreden beslissing ontbreken. Hij vervolgt dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is m.b.t. de voortgebrachte stukken en er op geen enkele moment een belangenafweging is gemaakt. Volgens verzoeker klopt de motivering ook niet. Verzoekers is van oordeel dat de verwerende partij een zeer povere poging ondernomen heeft om rekening te houden met zijn familie-en gezinsleven. Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn medische situatie. Hij citeert in dit verband artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en wijst erop dat zijn gezondheidstoestand dermate ernstig is dat de gedwongen terugkeer naar Marokko hem in ernstige problemen zal brengen. Hij specificeert dat hij op het vlak van het voorzien van een continuïteit in de noodzakelijke medische zorgen geen voorbereidende maatregelen zal kunnen treffen. Verzoeker verwijst naar stukken waaruit volgens hem blijkt dat hij nog steeds geregeld medisch behandeld wordt. Verzoeker wijst er vervolgens op dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn bevat om het Rijk te verlaten. Hij verwijst naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en spitst zich toe op de motivering in de bestreden beslissing dat hij een gevaar voor de openbare orde vormt, dit wegens exhibitionisme. Verzoeker komt vervolgens terug op zijn medische situatie en betoogt dat hij in Marokko niet over de noodzakelijke medische zorgen kan beschikken en dat hij de zorgen die hij hier krijgt, niet in Marokko zal kunnen krijgen. Hierna wijst verzoeker op artikel 41,§2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en stelt hij dat indien hij gehoord was geweest door de verwerende partij, hij elementen had meegedeeld die van die aard waren dat ze invloed zouden hebben gehad op de tussen te komen beslissing. Verzoeker specificeert dat hij gewezen zou hebben op *“zijn zeer ernstige medische toestand”* en dat de medische zorg die hij hier in België geniet, niet verkrijgbaar is in Marokko. Vervolgens werpt verzoeker de schending op van artikel 8 EVRM. Verzoeker doet een theoretische uiteenzetting over artikel 8 EVRM

en betoogt vervolgens: *“Verzoeker woont samen met zijn ouders en broers/zussen. Hij heeft medische zorg van zijn familie heel erg nodig. De trauma die hij heeft opgelopen ten gevolge van het ongeval heeft hij nog steeds niet kunnen verwerken. Hij krijgt hierbij erg veel steun van zijn familie. In casu is de ‘fair balance’ –toets niet gebeurd.”*

3.3.2.2. De Raad leest in het verzoekschrift nergens een uitleg over het geschonden geachte artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag evenmin als over artikel 24 (2) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat hiervan de evenknie is. Voorts ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing artikel 51 van dit Handvest kan schenden vermits deze bepaling betrekking heeft op de instellingen en de organen van de Unie. Verzoeker zet ten slotte nergens concreet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing artikel 27 van richtlijn 2004/38/EG en artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet schendt. Deze middelonderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

3.3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is. De Raad stelt verder vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin opgeworpen wordt dat de motivering niet correct is, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.4. Verzoeker is van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissing niet deugt omdat geen rekening werd gehouden met zijn familiale situatie en zijn medische situatie, maar de Raad ziet niet in op wat die verwachting gestoeld is. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt de verwerende partij de verplichting op om rekening te houden met een gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling, maar indien geen dergelijke elementen voorliggen kan de verwerende partij niet verweten worden hiermee geen rekening gehouden te hebben. Verzoeker voegt voor het eerst een batterij medische stukken toe aan zijn verzoekschrift doch hieruit blijkt globaal niet meer dan dat verzoeker in het verleden het slachtoffer is geweest van een ongeval met een zaag waardoor hij enkele vingers kwijtraakte aan de linkerhand. Hij werd hiervoor op 7 mei 2015 geopereerd en onderging vervolgens nog reconstructieve en esthetische ingrepen op 18 en 27 mei 2015 en op 9 juni 2015. Zoals de verwerende partij het terecht schetst in haar nota blijkt dat de artsen na de ingreep van 27 mei 2015 een gunstige evolutie zagen en dat verzoeker, gelet op zijn algemene goede toestand, het ziekenhuis mocht verlaten op 18 juni 2016. Uit het verslag opgesteld door dokter C. Kiekens (gevalideerd op 22 december 2015), blijkt dat uit onderzoek naar de revalidatie is gebleken dat verzoeker zeer mobiel en handig is met zijn linkerhand, dat hij een goede duimfunctie heeft en dat er gedacht kan worden aan een prothese. Hieruit blijkt derhalve *prima facie* niet dat verzoekers actuele medische situatie van die aard is dat er een schending van artikel 3 EVRM dreigt bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Verzoeker poneert dit in zijn verzoekschrift en stelt tevens dat hij in Marokko niet over de noodzakelijke medische zorgen zal kunnen beschikken of dezelfde medische behandeling, doch concretiseert dit alles niet en betreft de bij het verzoekschrift gevoegde medische stukken ook niet in zijn betoog. Het is voor de Raad ook niet duidelijk wat verzoeker precies bedoelt wanneer hij opwerpt dat hij op het vlak van het voorzien van een continuïteit in de noodzakelijke medische zorgen, geen voorbereidende maatregelen zal kunnen treffen. Voor wat betreft het familieleven, verwerende partij kan hiermee slechts rekening houden indien hiervan sprake is. Verzoeker toont dit evenwel niet aan met zijn summier en bloot betoog dat hij samenwoont met zijn ouders, broers en zussen en dat hij van hen veel steun krijgt voor het trauma dat hij heeft opgelopen door zijn arbeidsongeval. Verzoeker is een 47-jarige man en hij toont niet aan dat hij met zijn ouders, broers en zussen een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM. Andere gezins- of familierelaties dan de relaties tussen ouders en minderjarige kinderen, zoals de relaties

tussen broers en zussen, “do not necessarily attract the protection of Article 8 without further elements of dependency involving more than the normal emotional ties” (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzouhdi v. Frankrijk*, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, *Javeed v. Nederland*). Ook de relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders vereist bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden om onder de bescherming van artikel 8 EVRM te vallen (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk*, par. 32). Verzoeker toont dit in casu niet aan. Dat verzoeker de verwachting koesterde dat de verwerende partij rekening diende te houden met zijn medische situatie en familielevens en in dit verband een belangenafweging maakt, klemmt des te meer aangezien verzoeker geen van beide elementen vermeldde in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 2009 die enkel werd aangevuld in 2013 en die verworpen werd door de verwerende partij op 17 februari 2016. Verzoeker heeft ook nooit een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend. De Raad dient aan de hand van het bovenvermelde te concluderen dat noch de formele en de materiële motiveringsplicht, noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noch de artikelen 3 en 8 EVRM geschonden werden door de bestreden beslissing.

3.3.2.5. Waar verzoeker kritiek uit op de toepassing van artikel 74/14, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing, d.w.z. verzoeker krijgt geen termijn toegestaan om vrijwillig het land te verlaten wegens het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde, dit wegens exhibitionisme, dient de Raad op te merken dat verzoekers kritiek hierop niet kan leiden tot de schorsing van de bestreden beslissing aangezien er nog een ander motief werd gehanteerd om verzoeker geen termijn toe te staan om vrijwillig het land te verlaten. Met name wordt ook gebruik gemaakt van de toepassing van artikel 74/14, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet en wordt vastgesteld dat geen gevolg werd gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering wat nader geconcretiseerd wordt in de bestreden beslissing. Dit motief is op zich reeds voldoende om de beslissing te schragen om verzoeker geen vertrektermijn te gunnen. Verzoeker laat dit motief echter totaal onbesproken waardoor het overeind blijft.

3.3.2.6. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoeker in zijn betoog verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Verzoeker kan echter gelet op het gestelde in punt 3.3.2.4. niet gevolgd worden in zijn betoog dat mocht hij gehoord geweest zijn door de verwerende partij, hij zijn medische situatie en familiale situatie zou uiteengezet hebben en dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden.

Het enig middel is *prima facie* voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Er werd geen ernstig middel ontwikkeld. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. S. BEERNAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

M. EKKA